

Dvasios patepimas

***„Tu patepi mano galvą aliejumi.“
Psalmė 23:5***

Aliejaus pilimas ant galvos atrodo toli gražu nesusijęs su avių ganymu, tačiau iš tiesų taip nėra. Jau šimtmečius avių ganytojai turi paprotį pilti aliejų ant avių galvų, ypač dienos pabaigoje arba kai jos yra pavargusios nuo kelionės. Avelėms tai yra malonus ir gaivus piemenų teikiamas paslaugas. Šiame paprotyje randame gražų pavyzdį, iliustruojantį mūsų Didžiojo Ganytojo rūpestį mumis ir palaiminimus, kuriuos jis mums suteikia.

Aliejus Šventajame Rašte naudojamas kaip Šventosios Dvasios simbolis – nematoma Dievo galia ir įtaka (Apd 10, 38). Aliejus, pilamas ant Izraelio vyriausiųjų kunigų galvų, simbolizavo Jėzaus patepimą Šventąja Dvasia. Apaštalas sako apie Jį, kad Jis buvo pateptas „džiaugsmo aliejumi labiau nei tavo bendražygiai“ (Hebrajams 1:9). Paulius taip pat kalba apie patepimą, kurį mes gavome iš Dievo, o Jonas jį vadina „Šventojo patepimu“.

(2 Korintiečiams 1:21; 1 Jono 2:20). Terminas „patepimas“ kilęs iš graikų kalbos šaknies žodžio, reiškiančio tepti arba trinti aliejumi, pašvęsti – reiškia tepimą ir sklandumą, taigi čia taip pat yra užuomina į aliejų kaip Šventosios Dvasios simbolį ir tai, ką ji daro mūsų gyvenimuose.

Šioje pamokoje, užrašytoje 23 psalmėje, galime manyti, kad Dovydas atstovauja visai Kristaus klasei, o jo galva simbolizuoja Jėzų, mūsų Galvą (Kolosiečiams 1:13,18). Teiginys „Tu patepi mano galvą aliejumi“ rodo tai, kas aiškiai mokoma kitur Biblijoje, būtent, kad Šventosios Dvasios patepimas pirmiausia buvo suteiktas Kristaus klasės Galvai, o nuo Sekminių jį gavo įvairūs kūno nariai tik dėl to, kad jie yra laikomi jo kūno nariais. Todėl mes tikrai galime pasakyti Jehovai, mūsų Didžiajam Ganytojui: „Tu patepi mano galvą“, Kristų Jėzų. Nuo Jėzaus, kuris dabar yra mūsų „gerasis piemuo“, tas patepimas pasiekė mus (Jono 10:11, 14). Todėl mes džiaugiamės palaiminimais, kuriuos gauname per Šventosios Dvasios patepimą, kurį esame gavę.

Nors pirminis Šventosios Dvasios patepimas buvo suteiktas Jėzui, kiekvienas jo simbolinio kūno narys gauna tą patį patepimą, nes šis simbolinis

„džiaugsmo aliejus“ teka iš Galvos ir apgaubia visą kūną. Kartu su tuo viena iš pagrindinių Šventojo Rašto pamokų, susijusių su Dvasios patepimu, yra dieviškasis įpareigojimas tarnauti. Izaijo 61:1-3 pranašystė susijusi su tuo ir rodo, kad visa Kristaus bendrija yra patepta „skelbti gerąją naujieną“ ir taip „gydyti sudužusias širdis“.

Su šia dieviškąja valdžia atstovauti Dievui žemėje ateina ir nuostabus dieviškojo priėmimo ir pritarimo užtikrinimas. Šiuo požiūriu Šventosios Dvasios patepimas iliustruoja paguodos mintį. Iš tiesų, Jėzus Šventąją Dvasią vadino „Paguodos Dvasia“, kurią duos Tėvas, „tiesos Dvasia“, kuri ves jo pasekėjus „į visą tiesą“. Jono 14:16, 17, 26; 15:26; 16:7, 13

Šventoji Dvasia buvo didelis paguodos šaltinis Jėzui, mūsų Vadui. Kai ji nusileido ant jo jo krikšto metu, jis išgirdo savo Dangiškojo Tėvo balsą iš dangaus, sakantį: „Šis yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš gėriusi“ (Mato 3:17). Kas gali būti didesnė paguoda žmogui nei dieviškojo sūnystės patvirtinimas? Šis patvirtinimas suteikė Mokytojui Jėzui jėgų išbandymams, kuriuos jam teko išgyventi. Po keturiasdešimties dienų, kai Šėtonas iššaukė Mokytojo sūnystę, Jėzus galėjo ir sugebėjo jam

pasipriešinti, nes jo širdyje nebuvo jokios abejonės dėl jo padėties Dangaus Tėvo akyse. Be to, kai Šventoji Dvasia patepė Jėzų, ji apšvietė jį dėl jo Tėvo tikslų ir jo vaidmens juose. „Dangūs jam atsivėrė“ (16 eil.).

Šventoji Dvasia vedė Jėzų ir stiprino jį kiekviename žingsnyje siauruoju keliu, kuriuo jis ėjo. Kadangi jis yra mūsų Galva, tos pačios Šventosios Dvasios guodžiančios palaimos, kurios pripildė jį džiaugsmu, bus ir mūsų kasdienė dalis. Jėzus pažadėjo, kad jis suteiks savo ramybę savo ištikimiesiems pasekėjams. (Jono 14:27). Ši ramybė yra svarbi dalis paguodos, kurią mums teikia Šventoji Dvasia. Biblijoje yra daug užtikrinimų, kurie mums suteikia pasitikėjimą, drąsą ir ramybę, nepaisant sunkumų, su kuriais susiduriame, eidami Mokytojo pėdomis. Efeziečiams 3:11,12; Psalmių 31:24; Filipiečiams 4:7

Labai įdomi santrauka apie palaiminimus, kuriuos gauname kaip Dvasios patepti Jėzaus pasekėjai, pateikiama Romiečiams 8 skyriuje. Pradėdamas temą „ “ (Nėra pasmerkimo), apaštalas rašo: „Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, ... kurie nevaikšto pagal kūną, bet pagal Dvasią“ (1, 4 eilutės). Atkreipkite dėmesį, kad

Paulius čia kalba apie tuos, kurie yra „Kristuje Jėzuje“. Tai reiškia, kad Kristus Jėzus yra jų Galva, tas, ant kurio buvo išlietas Šventosios Dvasios patepimas. Tiems, kurie turi Jį kaip savo Galvą, nėra pasmerkimo iš Dangiškojo Tėvo, jei, kaip sako Paulius, jie „nevaikšto pagal kūną, bet pagal Dvasią“.

Čia, kaip ir praktiškai kiekvienu Dievo pažadų atveju, yra sąlyga, susijusi su jo išpildymu, kurią reikia vykdyti ištikimu paklusnumu, kad pažadų užtikrinimas mums priklausytų. Iš tiesų, būti užtikrintiems, kad esame patvirtinti prieš mūsų Dangiškąjį Tėvą, kad mums nėra pasmerkimo, yra tikrai retas palaiminimas. Iš patirties, stebėjimų ir Šventojo Rašto liudijimų mes sužinojome, kad „nėra teisus, nėra nė vieno“ (Romiečiams 3:10). (Romiečiams 3:10). Mes taip pat sužinojome, kad Dievas negali toleruoti neteisumo. Tačiau kaip nuostabi yra malonė, suteikta per Kristų Jėzų, kad tie, kurie yra Jame ir seka Šventosios Dvasios, kuri pasiekė juos per Jį, vedimu, nėra pasmerkti!

Vėliau, aštuntoje Romiečiams laiško skyriuje, apaštalas dar stipriau pabrėžia šią mintį, sakydamas: „Dievas yra tas, kuris teisingas. Kas gi gali pasmerkti? Niekas. Kristus Jėzus, kuris mirė, daugiau nei tai,

kuris prisikėlė, kuris yra Dievo dešinėje, kuris taip pat užtaria mus“ (33, 34 eilutės). Kokia brangi mintis, kad Dievo požiūriu tikrasis krikščionis nėra pasmerktas. Tai Dangiškasis Tėvas, per Kristaus atperkamąjį darbą, mus išteisino iš visų nuodėmių. Koks tada skirtumas, kas dar gali mus pasmerkti, ar tai būtų velnias, ar jo tarpininkai?

Tačiau ši „nepasmerktumo“ sąlyga taip pat priklauso nuo Šventosios Dvasios buvimo mumyse, tai yra, nuo to, ar esame pripildyti ir vedami Dievo šventos įtakos ir galios. „Kūne esantys negali patikti Dievui“, rašo Paulius. Tada jis paaiškina, kad mes „nesame kūne, bet Dvasioje, jeigu tik Dievo Dvasia gyvena“ mumyse. (8, 9 eilutės). Tai reiškia, kad mes galime patikti Dievui, jei atitinkame sąlygas. Tos sąlygos yra visiškas mūsų valios atsisakymas – simbolinis mūsų pačių nukirsdinimas () – ir Kristaus priėmimas kaip mūsų Galvos, o tadaėjimas pagal Dvasią, kurią gauname būdami Kristuje. Apreiškimo 20:4

Mirtingi kūnai atgaivinti

Paulius toliau rašo: „Jei Jėzų iš mirusiųjų prikėlusio Dvasia gyvena jumyse, tas, kuris prikėlė Kristų iš mirusiųjų, ir jūsų mirtinguosius kūnus atgaivins savo

Dvasia, kuri gyvena jumyse“ (Romiečiams 8:11). Šis mūsų mirtingų kūnų atgaivinimas yra jų įkvėpimas tarnauti Viešpačiui. Nukritusi kūnas iš prigimties nėra linkęs į dvasinius dalykus ir vengia būti paaukotas tarnystei Viešpačiui ir jo tautai. Tačiau per Šventosios Dvasios patepimą, gautą per mūsų Galvą, Kristų Jėzų, mūsų kūnai yra „prikelti“ arba pažadinti tarnauti Dievo dieviškojo tikslo ir plano interesams. Kūnas gali „pavargti daryti gera“, bet jei mes ir toliau eisime pagal Dvasią, jis bus atgaivintas, kaip avys, kurios, pavargusios dienos pabaigoje, atsigavo, kai piemuo patepė jų galvas aliejumi. Galatams 6:9

Apaštalas tęsia: „Visi, kurie vedami Dievo Dvasios, yra Dievo sūnūs“ (Romiečiams 8:14). Kai Jėzus buvo pateptas Šventąja Dvasia, jis išgirdo raminantį savo Dangiškojo Tėvo žodį: „Tai yra mano mylimasis Sūnus“. Taip pat ir dabar, jei esame „Kristuje Jėzuje“ ir gyvename pagal Dvasią, kuria jis buvo pateptas, turime užtikrinimą, kad ir mes esame „Dievo sūnūs“. Paulius aiškina, kad ši Dvasia, kurią gavome, nėra „vėl vergystė baimei“, bet Dvasia, kuri leidžia mums kreiptis į Dievą „Abba, Tėve“. 15 eilutė

„Dvasia pati“, tēsia Paulius, „liudija mūsu dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei vaikai, tai ir paveldētojai, Dievo paveldētojai ir Kristaus bendrapaveldētojai, jei tik mes su juo kenčiamo, kad ir mes būtume pašlovinti kartu“ (16, 17 eilutēs). Koks brangus yra šis liudijimas, šis Šventosios Dvasios „liudijimas“, kad mes esame Dievo vaikai. Tačiau vēl atkreipkite dėmesį į sąlygą. Šis palaimintas Dvasios liudijimas yra mūsų tik „jei mes su juo kenčiamo“.

Šį požiūrį galima lengvai suprasti iš Šventojo Rašto. Apaštalas Petras aiškina, kad Šventosios Dvasios veikimas Senojo Testamento pranašų protuose paskatino juos liudyti apie „Kristaus kančias ir po jų ateisiantį šlovę“ (). (1 Petro 1:11). Visame savo laiške Petras aiškiai nurodo, kad šiuose iš anksto numatytuose Kristaus kentėjimuose dalyvauja ir jo kūno nariai. Būtent tai Paulius turėjo omenyje, kai rašė, kad Šventoji Dvasia liudija mūsų dvasiai, jog mes esame Dievo vaikai, „jeigu mes su juo kenčiamo“. Kitaip tariant, jei mes esame Kristuje Jėzuje ir dalijamės jo kančiomis, atiduodami savo gyvenimus dieviškajai tarnystei, tada Šventosios Dvasios liudijimas per Senojo Testamento pranašiškus raštus taikomas mums. Taigi mes esame tikri, kad, kaip ir Jėzus, esame Dievo vaikai, o jei esame ištikimi, bendri paveldētojai su juo

šlovingoje ateinančioje palaiminimų karalystėje.
Mato 6:10

Petras mums primena, kad Šventoji Dvasia per pranašus liudijo ne tik apie Kristaus kančias, bet ir apie „šlovę, kuri turėtų sekti“. Laikydamasis šio liudijimo, Paulius rašo: „Aš manau, kad dabartinės kančios nėra vertos palyginti su šlove, kuri bus apreikšta mumyse“, tai yra, su pažadėta „šlove, kuri turėtų sekti“ po kančių. Romiečiams 8:18

„Nes kūrinija“, toliau aiškina Paulius, „su dideliu troškimu laukia Dievo sūnų apsireiškimo“ (19 eilutė). Mums tereikia apmąstyti daugybę Senajame Testamente randamų pranašysčių apie karalystės šlovę ir atkreipti dėmesį į daugybę pažadų, kaip ta šlovė bus apreikšta visų žemės šeimų palaiminimui, kad mes ilgėtumėmės ateities, kai kartu su visais dieviškaisiais Dievo sūnumis turėsime privilegiją apreikšti Dievo šlovę visų tautų amžinai džiaugsmui.

„Viskas veikia kartu“

Tie, kurie, per pašvęstumą ir Dievo priėmimą, atėjo į Kristų ir gyvena pagal Šventąją Dvasią, kuria jie buvo patepami, turi užtikrinimą, kad jie buvo „paskirti pagal Jo tikslą“. Apie taip paskirtus Paulius

rašo: „Mes žinome, kad viskas veikia kartu geram“ (Romiečiams 8:28). (Romiečiams 8:28). Tačiau tam, kad visada ir bet kokiomis aplinkybėmis būtume tuo įsitikinę, reikia stipraus tikėjimo.

Grijtant prie piemenų ir avių iliustracijos, galime įsivaizduoti, kokių sunkumų avys turėtų – jei jos galėtų mąstyti – suprasti, kaip kai kurios dienos patirtys gali būti joms naudingos. Jei piemuo vestų jas per dykumą, kad pasiektų žalias ganyklas, esančias už jos, arba per kalnus, kad rastų gaivinančio vandens, avims būtų sunku suprasti, kodėl jos turi patirti tokius sunkumus. Tačiau, kad ir koks sunkus būtų kelias, piemuo suprastų jo būtinybę; ir jei avys galėtų suvokti šią mintį, jos žinotų, kad „viskas“ veikia jų galutiniam gėriui.

Tikėjimu mes galime suprasti tai, ko avys negalėjo suvokti, būtent, kad visos patirtys, per kurias mus veda mūsų Gerasis Ganytojas, yra mūsų aukščiausiam ir amžinam gėriui. „Mes tai žinome“, rašė Paulius. Mes tai žinome, nes esame gavę Šventosios Dvasios patepimą. Jos palaiminto poveikio dėka mes esame apšviesti, kad suprastume siauro kelio išbandymų prasmę. Mes galime būti sužaloti ir pavargę nuo kelionės sunkumų, bet mūsų Galvos patepimas, kuris mus pasiekė per Jį, ramina

ir guodžia, padėdamas mums suprasti, kad viskas veikia mūsų amžinajam gėriui.

Kai kurie iš „visų dalykų“ yra, žinoma, malonūs ir atgaivinantys. Gerasis Ganytojas veda mus prie „ramių vandenų“ ir leidžia mums „gulėti žaliose ganyklose“ (Ps 23, 2). (Psalmių 23:2). Šios palaimintos gėrybės yra malonumas visoms Viešpaties avims. Tačiau yra ir kitokių patirčių. Ir jose mūsų tikėjimas turi įžvelgti vertę, kad jos priartintų mus prie Gerojo Ganytojo ir leistų mums geriau suvokti savo priklausomybę nuo Jo. Būtent šia prasme Paulius klausia: „Kas mus atskirs nuo Kristaus meilės“, mūsų Gerojo Ganytojo? „Ar vargas, ar sielvartas, ar persekiojimas, ar badas, ar nuogumas, ar pavojus, ar kardas? Kaip parašyta: „Dėl Tavęs mes visą dieną esame žudomi, mes laikomi avimis, skirtomis skersti.“ – Romiečiams 8:35, 36

Čia apaštalas išvardijo kai kurias tikrai sunkias Viešpaties avių patirtis, tačiau jos neturėtų susilpninti mūsų pasitikėjimo mūsų Gerojo Ganytojo išmintimi ir švelnia meile. Mes galime būti „laikomi avimis, skirtomis skersti“, ir jei mąstytume pagal kūną, tokiomis aplinkybėmis tikriausiai nuspręstume

nebesekti Gerojo Ganytojo. Tačiau, kadangi mes einame „pagal Dvasią“, turėtume žinoti, kad visos Viešpaties „ „ avys turi būti pasiaukojančios ir tarnaujančios. Kaip ir pats Jėzus, mūsų Galva, buvo vedamas Dvasios pasiaukoti net iki mirties, taip ir mums, dabar, kai jis yra išaukštintas šlovėje ir yra mūsų Gerasis Ganytojas, yra privilegija sekti jo pavyzdžiu pasiaukojimo ir tarnystės, kurį jis taip aiškiai parodė savo pavyzdžiu.

Taigi visais šiais dalykais mes esame „daugiau nei nugalėtojai“, laimėdami pergalę tikėjimu Jėhovu, Didžiuoju Ganytoju; tikėjimu Dievo viengimiui Sūnumi, Kristumi Jėzumi, Geruoju Ganytoju; tikėjimu dieviškuoju tikslu ir planu; ir tikėjimu, kad jei paklusniai vykdysime savo pašvęstą, galiausiai „gyvensime VIEŠPATIES namuose per amžius“. (Romiečiams 8:37; Psalmių 23:6). Žinodami šį tikrą „visų dalykų“, kurie veikia mūsų labui, rezultatą, galime kartu su apaštalu pasakyti, kad ir mes esame „įsitikinę, jog nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei jėgos, nei dabartiniai dalykai, nei ateities dalykai, nei aukštis, nei gylis, nei jokios kitos būtybės negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“. Romiečiams 8:38,39

Kiek mes esame dėkingi už mūsų Galvos patepimą ir už tai, kad kaip jo kūno nariai mes gavome visą dieviškosios malonės turtą, susijusį su tuo patepimu. „Jis nesulaikys nieko gero“, kol mes pasiliksime jame (Psalmių 84:11). Visi mūsų poreikiai bus patenkinti. Jėga bus suteikta per galios Dvasią. (2 Timotiejui 1:7). Mes būsime nukreipti keliu, kuriuo turėtume eiti. Mes žinosime, kad „kadangi Dievas yra už mus“, niekas ir niekas negali sėkmingai priešintis mums, nes Jis yra didesnis už visus mūsų priešus. (Romiečiams 8:31; 1 Jono 4:4). Iš tiesų, mes galime kartu su psalmistu pasakyti, kad, kadangi mūsų Didysis Ganytojas patepė mūsų Galvą aliejumi, mūsų „taurė yra perpildyta“. Psalmių 23:5